

Od té doby, co se sourozenci Lars a Gerda našli, žijí společně s houfem dalších velryb na severu, v přenádherné Rajské zátocce. Jejich domov večer co večer zahaluje tma. S příchodem noci se mořská hladina uklidní a obleče se do tmavého hávu. Ten je tak tmavý, že si velryba stěží dohlédne na špičku nosu.

Říká se, že aby se všichni ti plejtváci, běluhy, vorvaňové a kosatky nebáli, někdo jim prý pověsil nad mořskou hladinu měsíc. Za to mu velryby vděčně zpívají do tichého šumění moře své písně. Vyjímá se mezi nimi hlavně jedna. Uspávanka, kterou Gerdu a Larse naučila jejich maminka:

*Když hvězdy vyjdou a k večeru se smráká,
nová cesta do dálavy tě láká.*

*Poznáš mnohé taje v mořském světě,
nebe k velkým dobrodružstvím zve tě.*

*V zátocce ráje jednou všichni setkáme se,
čas dělí nás, ale věčnost k sobě nese.*

*S nadějí pluj v širých vodách, dítě,
důvěřuj nebi, v duši pohladí tě.*

Tuto píseň měly velryby moc rády. Jen stará velryba grónská, které nikdo neřekl jinak než matka Lisbet, se při poslechu uspávkanky mračila, jako kdyby měla v obočí zapíchnutý velrybářský háček.

Gerda s Larsem netušili, proč se stará velryba tolik kaboní.

Jednoho dne však sebrali všechnu odvahu a zeptali se: „Matko Lisbet, proč nemáš naši písničku ráda?“ Staříčká velryba nejdříve přísně vyfoukla vzduch z nozdry na vrcholku hlavy, až se nad hladinou objevil silný gejzír. Vzápětí je však překvapila milým hlasem: „Je krásná. Nekrásnější v celé zátocce, dokonce v celém širém moři. Proč ji ale nezpíváte celou?“

„Celou?“ nechápali Gerda s Larsem.

„Ano, pokračuje i dál. Kdybyste se vydali na sever od zátoky a sledovali polární zář, našli byste... Ale komu by se chtělo poslouchat starou velrybí bábu. A vůbec, na takovou cestu už dnes nemá nikdo dost kuráže,“ povzdechla si Lisbet a odplula za útes.

Jakou kuráž? Jaképak pokračování? O čem to Lisbet mluví? Myslíš, že znala naši mámu?“ ptala se nechápavě Gerda.
„Ale jdi ty,“ přerušil její úvahy starší bratr. „Lisbet je staříčká a možná si naši uspávanku popletla s nějakou jinou. Nech to plavat.“

Odněkud z koutku velrybí duše mu však vyplouvaly tytéž otázky, co Gerdě. Měli by se snad vydat na cestu a zjistit, jak jejich píseň pokračuje?

Když se zanedlouho na obloze objevila polární zář, přemohla Gerdu s Larsem zvědavost. Cítili se jako hrdinové z pohádky. Posbírali odvahu, rozhodli se přijít záhadě se ztraceným koncem uspávanky na kloub a vyrazili na otevřené moře.

„Larsi? Víš, co mi jednou vykládala jedna kamarádka?“ rozvyprávěla se Gerda, aby si během putování ukrátili čas. „Prý se kdysi před lety bratr tatínka našeho dědečka vydal na okružní plavbu oceánem. Toulal se, poznával nová místa a procestoval až desetitisíce mil. Co desetitisíce! Statisíce! Dokonce možná mi-li-o-ny! Za jediný měsíc!“

„U všech kosatek a narvalů! To je ale nesmysl,“ přerušil ji rázně bratr. Napřímil se a začal ji vážným hlasem poučovat: „Až ti bude zase někdy někdo věšet bulíky na ploutev, zkus se ho zeptat, jestli si své povídání tak trošku nepřibarvil. Vždyť víš, že velryby si strašně rády vymýšlejí. Nemůžeš věřit všemu, co...“

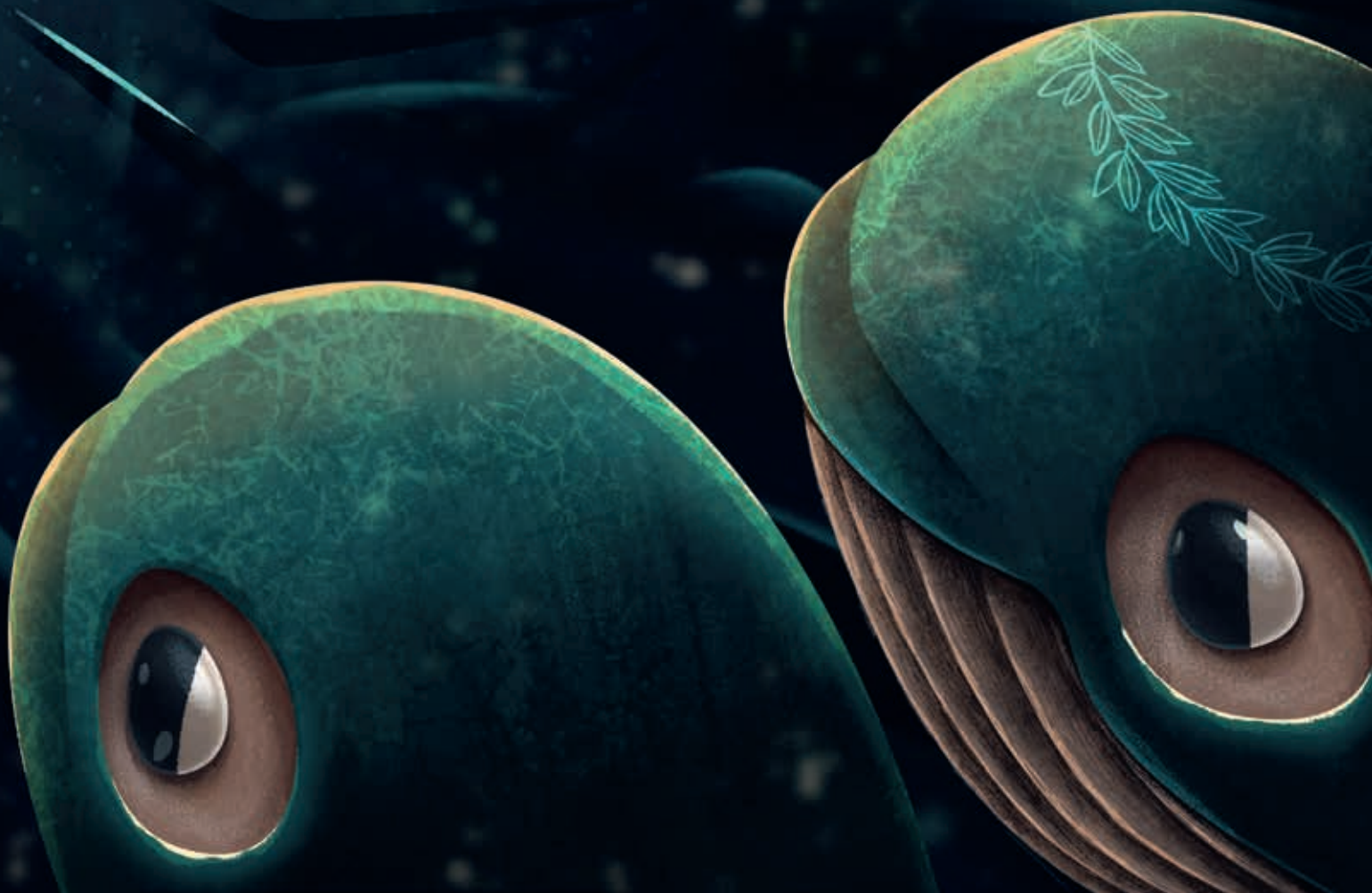

Najednou však Lars ztichnul. Objevila se nad nimi totiž obří černá skvrna. Strach má velké oči a Larse rázem opustilo sebevědomí, kterého měl ještě před pár minutami na rozdávání. A když se ke skvrně přidalo navíc strašlivé houkání a troubení, jako když foukneš do největší lastury na mořském dně, Gerda s Larsem se opravdu vylekali. Obklopovaly je nepříjemné pronikavé zvuky, doprovázené skřípavým praskáním. Co si jen počnou? Kdo a proč dělá takový randál?

Vystrašená Gerda si zakryla očka ploutvemi.

„Copak si myslíš, že takhle se schováš?“ pousmál se Lars.

I on se sice bál, jenomže jako starší bratr to nechtěl dát najevo. Snažil se působit jako statečný a odvážný dobrodruh.

Posbíral tedy veškerou kuráž, popadl Gerdu za ploutev a společně vypluli nad hladinu. Když se vynořili a rozhlédli se, zjistili, že ta veliká tmavá skvrna je ve skutečnosti obrovská zaoceánská loď plná veselých výletníků a pískot a pronikavé zvuky, které předtím slyšeli, jejich smích. Nepříjemné praskání vydával zase ohňostroj, který jim nad hlavami hrál všemi barvami.

Z Gerdy a Larse hned opadl všechn strach a s náramnou velrybí radostí se pustili do zpěvu:

*Když hvězdy vyjdou a k večeru se smráká,
nová cesta do dálavy tě láká.
Příkopy, skály, proudy, útesy,
moře i hrdinu občas vyděsí.*

